

ще бждѣтъ принудени да воюватъ не само противъ спартанцитѣ и останалитѣ пелопонезци, но и противъ перситѣ, Дионизия I. Сиракузански и противъ Севтесъ II.

Сключванъето на мира попрѣчило на Севтеса да изпълни отдавнашнитѣ си планове, но при все това той и за напредъ оставалъ опасенъ васалъ на Хебрителмисъ; понеже и двамата не се усѣщали достатъчно силни и сигурни въ властѣта, за това и двамата потърсили прителството съ Атина, но кой отъ тѣхъ по-рано е успѣлъ да сключи съюзъ съ атинянитѣ и дали и двамата направили това сжщеврѣменно, не може да се установи, защото атинскиятъ надписъ, който говори за съюзъ съ Севтеса, е твърдѣ злѣ упазенъ, и неговата дата изгубена.

За Севтесъ II. се каза вече по-горѣ (стр. 24.), че атинянитѣ като на свой стюзникъ му изпратили помощъ подъ прѣдводителството на Ификрата, когато се намиралъ въ опасность съ своитѣ владѣния.

А колкото се отнася до Хебрителмисъ, то той изпратилъ на 386. до 385. год. въ Атина като свои пратеници гърцитѣ Тисандра и Лисандра, натоварени да прѣдставѣтъ на атинянитѣ неговитѣ прѣдложения за договоръ и молба, да му изпратѣтъ на помощъ къмъ тракийското крайбрѣжие една флота. Посланицитѣ твърдѣ успѣшно изпълнили възложената имъ мисия до атинския съвѣтъ и народъ: тѣ трѣба да сж припомнили старитѣ приятелски свѣрзки между Атина и одризката династия, мнимото сродство на атинянитѣ съ нея, съюза на Ситалкеса отъ 431. год., гражданското право, дадено на сина му Садокосъ на 430. г., приятелскитѣ отношения къмъ Медокосъ и сключения съ него на 391. г. договоръ; най-сетнѣ не ще сж забравили и да добавѣтъ приятелското настроение и чувство, които храни Хебрителмисъ къмъ атинянитѣ.

Атинскиятъ съвѣтъ и народъ рѣшилъ (*ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ*), както се чете въ надписа, не само да се похвали Хебрителмисъ за доброто му поведение спрямо атинянитѣ, но и да го удостои съ права и отличия, дадени нѣкогашъ на неговитѣ прадѣди. По-нататѣкъ слѣдва похвала на единъ военачалникъ и единъ управителъ на Хебрителмисъ, на които имената не сж спазени въ надписа; сетнѣ се постановява, да се запише това рѣшение, и надписътъ да се постави на Акрополисъ и да се избере посолство отъ трима атински граждани, които да занесѣтъ на одризкия царъ рѣшението на атинския народъ и постановлението, че ще му се изпрати на помощъ изканата флота. Най-сетнѣ се похваляватъ посланицитѣ на Хебрителмисъ за доброто изпълнение на мисията. На слѣдующия день, както е ставало въ подобни случаи, посланицитѣ били поканени на обѣдъ въ пританейонъ. Атинскитѣ пратеници, които били натоварени да прѣдадѣтъ на Хебрителмисъ рѣшенията на атинския народъ, не успѣли обаче да уредѣтъ тракийскитѣ дѣла за дълго врѣме, както се вижда отъ дългогодишнитѣ походи на атинския полководецъ Ификритесъ въ Тракия, който тогава съ флотата си обикалялъ тракийското крайбрѣжие и билъ натоваренъ да помага на Хебрителмисъ. Трайно влияние въ Тракия атинянитѣ можли да спечелѣтъ само тогава, ако,